

Дзеркало

Борис Пастернак

В трюмо сходить парою чашка какао,
Гойдається тюль, і — щомить
До гойдалки в сад, в бурелом і хаос
Трюмо відчайдушно біжить.

Там сосни — урозхить, такі безпорадні—
Пахтять; там від маячінь
Пенсне по траві розгубив палісадник,
Там книгу читає Тінь.

А глибше, за хвіртку, у морок текучий,
В степ, в запах сонних мікстур
Пульсує доріжкою, в равликах, в суччі
Палючий — зсередини — струм.

Метається сад величезний в залі
В трюмо — і не вгробить скла!
Здавалось, колодій усе якнайдалі
Залив — аж до самого тла.

Дзеркальна довкруз, здавалося б, нахлинь
Льодами все облила,
Щоб суччям відгіркло, бузками відпахло,—
Гіпнозу ж залить не могла.

Множинний світ аж ряхтить в месмеризмі,
Лиш вітру все те зв'язать,
Що рветься в життя і ламається в призмі,
І щастям грати в сльозах.

Душі не з'ятритись в солоній печалі,
Цей скарб не схоронить імла.
Метається сад величезний в залі

В трюмо — і не вгробить скла.

І ось, в гіпнотичній оцій вітчизні

Мій погляд нічим не задуть.
Так після дощу проповзають слизні
Очима статуй в саду.

Ще й шемра у вухах вода, і до клумби
Навшпинечках скаче чиж.
Ти можеш в чорницю їм вимазать губи,
Грайливістю ж — не захмелиш.

Метається сад величезний в залі,
Здійма на трюмо кулак,
Гойдатись біжить, і втіка, й не щезає,
Трясе — і не вгробить скла!

1917